

[Lennart Larson]

nok med ord. Jeg synes, det er beklageligt, at man begrunder sin politik med urigtige forudsætninger om øget beskæftigelse og bedre samfundsøkonomi.

Energiministeren har i den forløbne tid vist manglende vilje til at administrere varmelovgivningen med de intentioner, der lå for den. Jeg vil gerne understrege, at venstres baggrund for tilslutning til lov om varmforsyning er en udbygning af forsyningen af produktionsanlæg med maksimal udnyttelse af brændselet, det vil sige udnyttelse af overskudsvarmen. Det er en varmforsyning, der planlægges i erkendelse af knapheden på olie og gas. Det er en udbygning af den kollektive forsyning på en måde, der sikrer størst mulig beskæftigelse, herunder også udbygning af vedvarende energi. Det er en inddragelse af valutamæssige og betalingsmæssige synspunkter i vurderingerne, og det er en lokal beslutningsproces i samarbejde med kommunalbestyrelser, forsyningselskaber og forbrugere. En sådan samlet vurdering af en lang række spørgsmål er, hvad venstre forstår ved en samfundsøkonomisk vurdering, der også indeholder det selvfølgelig element, at man ikke smider ressourcer væk.

Ved behandlingen af lovforslaget om energiforsyning i folketinget den 18. april 1979, Folketingstidende 1978-79, sp. 9523 ff., udtalte den daværende formand for folketingets energipolitiske udvalg, hr. Karlshov Jensen, som ordfører for mit parti:

»Vi ved, at verdens ressourcer af olie og naturgas er så begrænsede, at olien vil begynde at flyde langsommere og trykket fra naturgasboringerne vil være aftagende allerede i løbet af de kommende måske 30-40 år. Vi må derfor nødvendigvis indstille os på, at vi er på vej ind i en epoke med stort set permanent underforsyning med energiråstoffer.«

Han udtalte endvidere:

»Det er venstres opfattelse, at en langsigtet realistisk energipolitik, der til enhver tid sikrer energiforsyningen, er af afgørende betydning for bekæmpelsen af arbejdsløsheden og nedbringelsen af underskuddet på betalingsbalancen.«

Det var to væsentlige forudsætninger for dette lovforslags gennemførelse. Endvidere sagde han, at planlægningen efter venstres opfattelse i videst mulig udstrækning skal ligge inden for, hvad han kaldte dansk politisk tradition, og at venstre var tilfreds med,

at alle væsentlige afgørelser og bestemmelser således var henlagt til kommunerne i samarbejde med de eksisterende fjernvarmeselskaber og elværker.

Det var det grundlag, venstres ordfører fremhævede ved behandlingen. Venstres forslag til folketingsbeslutning går derfor nu ud på, at der skal være en ændret administration, der knytter sig til lovens forarbejder. Og ministeren bekræftede i debatten vedrørende naturgasprojektet i december 1980 venstres opfattelse. Det blev udtrykt af hr. Arne Christiansen, Folketingstidende 1980-81, sp. 4078:

»Det er også nødvendigt at fastslå, at der ved områdeafgrænsningen ikke skal anvendes naturgas, hvor der er mulighed for at anvende kraftvarme eller anden overskudsvarme.«

Endvidere udtalte hr. Arne Christiansen:

»For at kommuner og amter kan disponere i henhold til lov om varmforsyning, må regeringen drage omsorg for, at nødvendige oplysninger i overensstemmelse med lovens bogstav og hensigt tilgår kommuner og amter. Det må ske snarest, ikke som et diktat fra oven, men som en nødvendig vejledning for de lokale beslutningsprocesser.«

Ikke som et diktat fra oven, men som en nødvendig vejledning for de lokale beslutningsprocesser! På trods af dette må det nu konstateres, at energiministeren ikke i det hidtidige arbejde med varmeplanlægningen har gennemført nødvendige og tilstrækkelige analyser for at imødekomme de retningslinjer, der er indeholdt i folketingets beslutningsgrundlag og de drøftelser, der efterfølgende har været i tinget.

Under hensyntagen til, at lov om varmforsyning er en rammelov, der henlægger store beføjelser til ministeren, men samtidig pålægger ministeren et særligt ansvar for at følge folketingets retningslinjer, og under hensyntagen til den hastighed, der hidtil har været nødvendig for, at varmeplanlægningen kan følge med realiseringen af de kollektive systemer, er det særdeles betænkeligt fortsat at overlade ansvaret for de nødvendige og tilstrækkelige analyser til en enkelt minister.

Når energiministeren udarbejder samfundsøkonomiske vurderinger, ser han som regel alene på investeringerne og har med et lidt forenklet udtryk haft tilbøjelighed til at henføre samfundsøkonomisk diskussion til